Ч. 202. Пятниця 20 (7) вересня 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З краевих соймів. — Австро угорска угода. — Події в Марокку.

На вчерашнім засіданю краевого сойму по відчитаню петиций і інтерперляций та внесень приступлено до дневного порядку. П. Маршалок краевий ґр. Стан. Бадені уділив слово пос. о. Вільчкевичеви для мотивованя внесень в справі уладженя складу дров в Домброві. Позаяк того посла не було на сали, мотивоване відпало і забрав слово пос. Бруницкий для мотивованя свого внесеня що до прискореня реґуляциї ріки Верешиці. З черги відослано до поодиноких комісий зреферовані справозданя краевого Виділу в справі утвореня нової громади Волиці польскої і сьв. Йосифа на розпарцельованих двірских обшарах Воля баранецка і Майдан середний, дальше в кількох справах зелізничих, в справі доповняючих виборців послів з міста Львова і великої посїлости жовківского округа та в справі зізволеня побираня громадских оплат від напитків спіритусових і меду для громад Гвоздець, коломийского повіта і Залізці, брідского повіта та громаді Заболотці на побиране оплат від напитків.

Відтак розпочала ся дискусия над внесенем комісиї господарства краевого в справі обнятя в заряд краю державних лїсів і домен.

Референт пос. Ґарапіх вносить іменем комісиї: Високий сойм зволить ухвалити: Поручае ся краевому Виділови, щоби ще раз взяв під увагу справу обнятя в управу краю домен і лїсів державних а також дібр фундушевих в Галичині, які були доси в адміністрациї держави — щоби перевів в тій справі переговори з ц. к. правительством та щоби зложив соймови справоздане з відповідними внесенями.

Взиваe ся ц. к. правительство:

1) щоби розширюючи обєм діланя ц. к. Дирекциї домен і лїсів і дібр скарбових у Львові уможливив господарку свобіднїйшу а більше приноровлену до краевих потреб;

2) щоби через відповідні меліорациї віддав до експльоатациї задеревлені простори, а доси зовсім недоступні, які марнїють без хісна тоді, як в більшій частині краю не можна дістати дров ні на опал ні на будівлї;

3) щоби впровадив дрібну продаж дров на місци продукциї о скілько можна з виключенем посередників;

4) щоби в містах всхідної Галичини уладив публичні склади дров;

5) щоби відповідно до потреб і засад рацїональної господарки і адміністрациї побільшив значно етат урядників і служби лїсної;

6) щоби за фонди добуті з продажи дібр коронних -- за індемнізациї пропінациї, а вкінци за збільшені доходи через помножене етату вирубів стремів до закупна лїсних маєтків в Галичині.

Над тими внесенями розвинула ся ширша дискусия, в котрій забирали слово між иншими посли: др. Козловский, Л. Цєньский, Стапиньскпй, Гурик, Стояловский, Шаєр, Пастор, Шмиґельский і Мерунович. Всї внесеня комісиї принято.

З черги принято без дискусиї внесеня комісиї гірничої в справі податків на нафтовий промисл і комісиї зелізничої в справі тариф за перевіз дерева та побудоване ждальнї при зелїзничім пристанку Завадів на шляху Стрий-Хирів. Переведено також дискусию над внесенями тої комісиї що до заведеня деяких вигід на галицких зелізницях і ухвалено візвати правительство до заведеня на тих зелізницях возів IV. кляси. По ухваленю кількох пильних внесень запомогових замкнув п. Маршалок засідане о годинї 2 з полудня. Слїдуюче відбуде ся в пятницю.

В моравскім соймі в дискусиї над справозданем шкільної комісиї поставив німецкий посол др. Фрайслер таке пильне внесене: З о-

---

15)

Жебраки і жебрацтво.

Після Єнча, Поліяна і др. — написав К. Вербенко.

(Дальше).

Жебраки в середновічних часах так були розмножили ся і стали так небезпечні, що люди мусїли боронити ся від них як від злодіїв і розбишаків. Ватаги жебраків нападали на села і рабували, они мучили селян, щоби видобути від них, де они сховали свої гроші, насилували жінки і забирали дівчата, щоби їх відтак продавати зводникам. Більші міста мусїли жебракам визначувати окремі кватири, щоби они морально і фізично не заразили цїлого міста. Такі кватирі де містили ся лиш самі жебраки, волоцюги і злодії називано „чудотворними дворами“, бо там слїпі провиджували, горбатим вирівнували ся їх горби а кривим вирівнували ся ноги. В Парижи було кілька таких чудотворних дворів а один з них задержав ся ще й до нинї. Він називає ся „Кур де міракль“ (Cour des miracles) і знаходить ся недалеко улиці Реоміра, але вже зовсїм не виглядає на той давний жебрацкий. Тут містить ся тепер фабрика виробів картонових.

Той давний чудотворний двір складав ся з досить великої площі і небрукованої, повної болота і смроду замкненої улиці. Доми довкола тої площі і боками улиці були збудовані з ломаного каміня, позліплюваного землею або глиною, низькі, похилені і дощем оббиті. В однім з тих домів, котрий грозив вже заваленем, мешкало на купі пятьдесять родин а дїтий своїх і крадених було там так богато, як черваків в сирі. На знак, що там мешкають християни, повісили они собі в однім кутї образ Бога Отця, вкрадений в якійсь церкві. На удержане заробляли жебраки як честним жебрацтвом так і кридіжию та розбоями. Їх засадою було жити як птиці небесні, що не орють анї не сїють і не журити ся тим, що завтра буде. Коли доходи були скупі, то видирали псам кости на сьмітю; коли же був лїпший заробок то все пропивали.

Вже тоді розріжнювано всїлякі роди жебраків а кождий рід мав окрему назву. Були між иншими такі, котрі показували сьвідоцтво, що їх покусав скажений пес, але сьвятий Губерт вилїчив їх чудесним способом. Жебрацтво так було війшло в моду, що на дворі Людвика XIV. навіть бавили ся в жебраків; в однім балетї виступали жебраки і благаючи благословения божого для короля відрузували єму рівночасно мошонку з грішми, а жебраки калїки переміняли ся нагло в зовсїм здорових і зачинали танцювати. Але рівночасно виступовано з цїлою лютостию против жебраків, бо вже не можна було від них відогнати ся. В 1656 р. побудовано в Парижи головний шпиталь і позамикано в нїм множество жебраків, а все-таки треба було десять лїт лютої борби, заким якотако очищено від них місто.

Подібно стало ся було жебрацтво язвою і в Німеччинї та Швайцариї. Наплив жебраків до міст в середновічних часах був так великий, що міста мусїли від того боронити ся. В Базилеї н. пр. не вільно було жебракам мешкати в місті; они мали свою оселю на недалекій горі, званій Коленберґ, а всї захожі жебраки мусїли насамперед подавати просьбу до т. зв. державного війта, щоби їм вільно було жебрати, а той міг їм позволити лиш три днї перебувати в місті та й мусів уважати на то, щоби они по справедливости жебрали. Але кілько то разів переступлено сю законну постанову; бо то преці лежало в інтересі війта, щоби жебраки могли як найбільше визискати милосердиє людске, бо они давали єму пайку із своєї жебранини. Впрочім мусїло жебрацтво в тих часах бути добрим інтересом, бо в базилейских списах податників з 1391 р. знаходить ся записаних кілька жебраків, котрі мусїли платити міский податок. Характеристичне єсть також і то, що в місті Любецї мусїв кождий жебрак і кожда жебрачка платити війтови шїсть феників на рік.

Найстарша грамота, з якої можна довідати-ся, що виробляли жебраки в середновічних часах, то розпорядок ради міста Базилеї з першої чверти 15 століття. Безпосередну причину до виданя тої грамоти дали, здаєсь, цигани. В 1422 р. прийшла була до Базилеї численна ватага Циганів під проводом начальника, котрий прибрав був собі горде імя „князя Єгипту“. Їх зараз з міста видалено, але більша часть членів ватаги полишилась була в охрестности і підбунтовала всїх волоцюгів і неробів так, що они зачали були виступати незвичайно зухвало, а власти не могли против них виступити з силою і длятого видали лиш той розпорядок.

гляду на безграничну аґітацию, яку розвели майже всї чеські ради шкільні місцеві і громади, аби заповнити публичні славяньскі школи, ставить ся внесенє, взиваюче правительство, щоби видало енерґічні зарядженя против не законного напору родичів і надуживаня аґітациї.

В дальматиньскім соймі пос. Бянкіні поставив внесенє, аби з нагоди 60-лїтного ювілею Цїсаря помилувано всїх еміґрантів, котрі з якої небудь причини провинили ся против войскового закона. Відтак одноголосно принято внесенє пос. Бянкінїого в справі цїлковитого признаня важности студиїв на университетї в Загребі.

Угорский мінїстер справ внутрішних ґр. Андраші був принятий вчера на довшій авдиєнциї у Цїсаря і Наслїдника престола. По полудни гд. Андраші мав нараду з бар. Беком і мінїстром справ заграничних бар. Еренталем. Ґр. Андраші питаний дневникарями заявив, що на авдиєнциї у Наслїдника престола порушив полїтичне положенє і всякі біжучі справи, однако та авдиєнция не мала строго полїтичної цїли. Wiener Allg. Ztg. доносить, що півурядово заявлено, немов би вчерашні авдиєнциї дотикали справ угодових. Після розвідів тої часописи, вчерашні авдиєнциї мали за предмет конституцийні ґарантиї, які належать до круга дїланя ґр. Андрашіого.

Після вістий, які одержує француска праса з Казабланки, положенє можна уважати майже спокійним. Марокканцї стоять табором поза обсягом стрілів артилєриї. Деякі марокканьскі родини просили ґенерала Дріда, аби їм позволив повернути до міста. Коли прибули, ґенерал розслідивши, як они поводили ся в часї розрухів против Европейців, удїлив їм позволеня на поселенє. Прибув також до Казабланки ґубернатор Мулей Ламін. В розмові заявив ґен. Дрід, що хоче мира і жалує, що був приневолений уживати армат. Ґубернатор відповів, що повідомив султана о успішній дїяльности францускої армії. Відвідини ґубернатора тревали пів години.

О намірах Мулея Гафіда довідує ся танґерский кореспондент „Morning Post-и" таких подробиць: Мулей Гафід вислав з Маракеша до Рабату 8000 людий, під проводом свого вуйка Мулей Себама. Другим віддїлом буде доводити Мулей Гафід, лично. Наміром нового султана має бути сплата Франциї всїх довгів, під услівєм, що она перестане мішати ся у внутрішні справи Марокка. Мулей Гафід приймає на себе відвічальність за додержанє давнїйших договорів, однако не узнає ухвали конференциї в Альґезірас.

Кореспондент париского „New York Herald-a" розмавляв з марокканьским мінїстром справ заграничних, Мугамед ель Торресом о теперішнім положеню в Марокку. Мінїстер заявив, що в нинїшнім положеню тяжко вгадувати, що стане ся в найблизших днях. Мугамед ель Торрес гадає, що аж коли би Мулей Гафід був проголошений султаном в Фезї, то та обставина мала би значінє. Поки що прийде між султанами до борби, котра скінчить ся імовірно побідою Абдул Азіса. Музулманьске духовеньство не довіряє Мулей Гафідови і уважає єго ворохобником так як Райсулїого. Ель Торрес гадає, що Абдул Азіс одержить в Рабатї підпору від держав, бо він приймає ухвали конференциї в Альґезірас.

Новинки.

Львів, дня 19-го вересня 1807.

— **Є. В. Цїсар** зволив вселаскавійше удїлити з приватних фондів комітетови будови церкви в Палагичах товмацкого повіта 200 К запомоги.

— **Нові вибори** до заліщецкої ради повітової розписані для громад сїльских на день 28 жовтня, для ґрупи громад міских на 29 жовтня, для ґрупи найвисше оподаткованих з катеґориї промислу і торговлї на 30 жовтня, а для ґрупи більшої посїлости на 31 жовтня с. р. Вибори відбудуть ся в місцях приписаних законом. Виборцям будуть видані карти леґітимацийні з означенєм місця і години, в котрій вибори мають відбути ся. До ради повітової в заліщицкім повітї вибирають: ґрупа більшої посїлости 9; ґрупа найвисше оподаткованих з катеґориї промислу і торговлї 1; ґрупа міст і місточок 4; а ґрупа громад сїльских 12 членів.

— **Важне для кандидатів на крамарів.** „Народна Торговля" подає до відомости, що при всїх своїх складах приймає тих, котрі мають охоту привчити ся веденя крамниць. Практику тую відбувають інтересовані на власний кошт а зголошеня належить вносити до дирекциї з прилученєм сьвідоцтва моральности. Звертає ся однако увагу, на се, що на крамничну практику повинні зголошувати ся люди з певним уже підготовленєм шкільним і в віцї около 20 лїт житя. В зголошеню треба також заподати, в котрім з вісімнайцяти складів „Народ. Торговлї" практику зголосивший ся відбувати наміряє.

— **Звичайні загальні збори** членів жіночої спілки промислової „Труд", стоваришеня зареєстр. з обм. порукою у Львові відбудуть ся в суботу дня 5 жовтня 1907 о год. 5 з полудня в власнім домі у Львові, ринок 39 з слїдуючим порядком дневним: 1) Відкрите і уконституованє зборів; 2) Справозданє ради управляючої з дїяльности за рік адм. 1906/7; 3) Справозданє комісиї контрольної і внесеня: 4) Доповняючий вибір членів ради: Вибір комісиї контрольної на рік адм. 1907/8: Внесеня і інтерпеляциї членів. — Леґітимацією для членів є їх книжочки удїлові.

— **Нещасливі пригоди.** З Янова коло Львова доносять: Дня 16 с. м. рано при будові дому п. Блятта, тутешного бурмістра, усунула ся часть старого фундаменту і привалила робітника Гринька Терличку з Великополя. Камінь на метр великий вдарив нещасливого в голову так, що лобина розпукла ся на двоє, а мозок розбризкав ся по каміню. Нещасливий, чоловік тверезий і робітящий, полишив жінку і дитину без всякого удержаня. — На стациї Зимна Вода-Рудно 20-лїтний робітник зелїзничий, Андрій Бабяк, вертаючи поїздом з роботи домів, вискочив з ваґона ще підчас їзди так нещасливо, що аж голова єму розпукла ся і він тяжко покалїчив ся на цїлім тїлї. Слїдуючим поїздом відвезено єго на стацию до Львова, звідки поготівля ратункова відставила єго до шпиталю.

— **Огні.** В Сулимові жовківского повіта вибух оногди огонь, котрий знищив 3 загороди селяньскі. Шкода виносить около 3000 К і була обезпечена на 1400 К. Огонь підложили дїти, що бавили ся сірничками. — В Ряшеві згоріли деревляні будинки, власність Стріжовера, в котрих були склади мяса і цукру. Шкоду оцїняють на 12.000 К.

— **Дрібні вісти.** В захоронцї на жовківскім передмістю учит п. Міра Микулївна науки ґузикарства, в якій беруть участь переважно дїти. Праця легка і при найменшім напруженю може дитина заробити кільканайцять сотиків денно. — Курс науки хорального співу в Денисові зачав п. Петро Дїдич, ученик бл. п. о. Вітошиньского, основатель кільканайцяти хорів. Попри се отворив згаданий п. Дїдич курс для самостійних учителїв і управителїв хору. — В Тернополи арештовано Хаіма Зайднера, знаного в тім містї лихваря, за веденє лихварства в великі розміри. — Пос. Гасюка, паробка з Оброшина, котрий ставав вчера перед трибуналом присяжних, обжалований о убийство, засудив суд на 6 місяців арешту за тяжке ушкодженє тїла. — Щезла без слїду хора на умі 23-лїтна Казимира Дальборівна, маніпулянтка почтов, вийшовши ще дня 16 с. м. — З львівского заведеня карного для мужчин втекли оногди о 1

В тім розпорядку розказано, яких способів уживають жебраки, щоби витуманити від людий милостиню і остерігає ся суспільність перед ними. Однак на той розпорядок нїхто не зважав, аж в 1494 до 1499 появила ся під латиньским заголовком Liber Vagatorum (Книга волоцюгів) книга про жебраків, котра в повнім сьвітлї показала роботу тих людий і остерегла суспільність.

В книзї тій представляє автор з цїлою безсторонностию жебраків з 16. і 17. столїтя та розповідає, як то они туманили людий. Отже були н. пр. такі жебраки, котрі туманили людий, що они були богато лїт в неволи у Турків, котрі їх страшно мучили і лиш з якимсь чудом видобули ся з тої неволї. На доказ того показували они фальшовані письма і грамоти, на підробленю котрих вже тодї они знаменито знали ся, а декотрі показували ще й кайдани, які они в неволи носили. Инші жебраки ходили перебрані за пустинників та паломників і жебрали нїби на будову церков і монастирів. Були такі жебрачки, котрі казали водити ся на ланцуху і удавали божевільних в той спосіб, що верещали як не своїм голосом і дерли одїнє на собі.

Як видимо з повисших примірів не лїпші і не гірші були жебраки в давних часах як і за наших. Одно однак показує істория: коли давнїйшими часами жебрацтво прибирало так великі розміри, що загрожувало не лиш безпечности майна але й житю людий, нинї оно стало вже й менше видне і менше небезпечне. Але чи поправдї оно зменшило ся? Щоби на се можна відповісти, треба ще придивити ся близше людскій бідї і нуждї.

*

І знов загляньмо до Парижа, того новочасного Вавилону. Дїяло ся то недавно, бо в лютім передтамтого року, в мясницї. А в мясницї в Парижи люди дурїють. В згаданім часї вже не знали, що видумати і як би то забавити ся та звабити на оперовий баль як найбільше людий і видумали ось яку штуку: золотий черевичок на найменшу ніжку, котрий дістала би тота париска красавиця, котра могла би узути єго на шовкову панчішку. — Добре дуріти, коли приступає, — каже наша приповідка. Та й щож в тім злого, що люди хотять забавити ся, кождий на свій лад, як хто уміє і може? А вжеж, що нїчого злого.

Танець о золотий черевичок відбув ся з суботи на недїлю, а з недїлї на понедїлок згинуло самоубийством девятеро людий: затроїли ся ґазом з вугля, бо загибали з голоду! А може не були би мусїли гинути, як би були пішли на жебри. Може! — Хтож они були тоті нещасливі? Аж серце стискає ся, коли то читати: Стара бабуня, котра доси як могла, так удержувала двоє внученят сиріток, аж коли вже не видїла виходу собі і їм смерть зробила, бо не могла вже анї для себе анї для сиріток роздобути хоч би лиш кусник хлїба. А кілька улиць дальше, майже о тій самій годинї викрито в комірчинї під дахом двоє стареньких людий, котрі наклавши камінного вугля до якогось баняка, запалили єго і нїби грїли ся над ним. Та й загріли ся на смерть, бо они в сім житю аж надто мерали! Хтож они були? Їх знали в цїлій тій части міста. То були сторож і сторожиха, котрі через богато лїт служили в одній і тій самій каменици, аж остаточно й постаріли ся в службі. Камениця перейшла в инші руки а новий властитель викинув їх на улицю. Щож мали они почати, коли они такі старі! Старі люди не мають вже сили, мусять иноді й по обідї задрімати; на старих людий не можна спустити ся. А що то були старі люди, то надармо старали ся знайти собі де якусь службу. Лїтом ще шукали собі якогось зарібку, о скілько то їх старі кости на то дозволяли. Аж ось настала зима; они ставили їй опір, як могли аж до послїдного лаха. Наконець винесли й той лах та проміняли єго за чорний вугіль. Відтак наклали єго на голу цеглу, котрою комірчина була вимощена, та й зробили собі конець. То така проста річ! Ґазети напишуть кілька рядків про самоубийство а сусїди змилосердять ся тепер здивовані та скажуть: Хто би то був собі погадав! Та коби були бодай щось сказали! — Ба, коби були сказали! Чи мали на старі лїта іти на жебри?

(Конець буде).

год. 30 мін. пополудни арештанти Файт Евгеній, літ 23, муляр з Пикулич під Перемишлем і Комаричко Максим поправді Гарасим, літ 25, зарібник з Уличної під Дрогобичем. — Візник Каспер Шток їдучи вчера ул. Торосевича не загальмував воза в наслідок чого віз в розгоні в'їхав на коня і зломив єму ногу. — Краєва годівля кріликів почала вчера за етрийскою рогачкою різати крілики, а нині, в четвер, розпочинає продаж кріличого мяса на Ринку напротив торговлі п. Гібнера. Кільо кріличого мяса коштує 1 К. — В Станиславові засуспендовано тамошного ревідента зелїзничого Роттера, котрий переводив шконтрум материялів і рахунків на тій части шляху, на котрій викрито, як звістно, великі мальверзациї. — В Рибаровичах в західній Галичині побили ся два посли до парляменту, Добія і Фіяк. Сей послідний закпив собі на зборах з Добії, котрий есть пекарем, що пече за малі рогальки а Добія дав зато Фіякови два рази в лице; той тоді вдарив єго в плече а Добія зловив за бук і почав ним валити Фіяка. Остаточно аж люди їх розтрутили.

— Траґедия росийского ґрафа. Зараз по доконанім замаху на ґр. Комаровского, приїхав на єго просьбу з Риму єго приятель, маркіз Патерас, а тому розповів ґр. Комаровский про сю страшну подію ось що: Служниця дала єму знати, що якийсь пан хотів би з ним поговорити і сказав, що не потребує ґрафови подавати свого імени, бо ґраф єго знає. Служниця пішла відтак до кухні. В кілька мінут опісля вийшов ґр. Комаровский в шляфроку і вигтупцях до передної комнати. Там побачив Наумова, котрого знав дуже добре і з котрим жив в дружбі. Ґраф пустив ся до Наумова з розложеними руками, щоби єго обняти і повитати. Не кажучи ані слова, виймив Наумов револьвер і стрілив в ґрафа. — Що ви робите? — крикнув ґраф. — У відповіди на то, роздав ся другий вистріл, зараз і третий, підчас коли ґраф інстинктовно заслонив ся руками та відозвав ся до Наумова: Та за що? Що я вам зробив? — Бо ви хочете женити ся з тою дамою — відповів наконець Наумов — а я не можу того допустити, бо я єї люблю!

Ґраф, котрий внаслідок страшного зранення ледви ще міг держати ся на ногах, відповів вже лиш на силу: Алеж я того не знав... Ви повинні були мені сказати... В сій хвили взяла ся Наумова розпука, він страшно зворушений розплакав ся рісними слєзами і впав ґрафови до ніг та піднесеними руками просив, щоби він єму простив.

Тимчасом служниця наробила крику і вибігла на улицю. Гр. Комаровский, котрий чув, що сили єго опускають, з великим трудом зайшов назад до своєї комнати, підчас коли Наумов вийшов, але небавком сили єго так опустили, що він присів на сходах. Ґраф мав ще на стілько сили, що отворив якимсь механізмом двері, виходячі на улицю, а відтак впав без памяти на землю. Зараз вбігло чотирох карабінієрів (жандармів) і богато цікавих до помешканя ґрафа. Всї они бігли сходами попри Наумова, але не звертали на него уваги. Він небавком по тім встав і щез.

Слідство, яке веде венецка полиция в справі убитя ґр. Комаровского викрило мабуть якісь нові важні факти. Полиция венецка набрала того переконаня, що смерть ґрафині Комаровскої, котра умерла в перших днях марта сего року, не була природна, але що єї спричинила чиясь чужа рука. Ґраф. Емілія Комаровска мусїла в санаториї в Дрезднї піддати ся операциї, котра й удала ся, але ґрафиня померла опісля, як говорено, внаслідок заражения крови. Полиция здогадує ся, що Тарновска і Прілуков стоять в якійсь звязи зі смертию ґрафинї, а приятель погибшого ґрафа, Потерас, ось що розповідає з нагоди сеї нової фази в слідстві:

Ґраф. Емілія Комаровска перебувала тоді від місця в однім підгородю Дрездна. З нею була також ґувернантка єї синка, котра в минувшім році була також у Венеции. Ґр. Комаровский перебував тоді у Венеции, де дня 26 або 27 лютого одержав телеґраму з вістию, що єго жінка щасливо перебула операцию. В чотири дні опісля завізвала єго депеша до недужої жінки. В наслідок якоїсь комплікациї треба було ґрафиню перенести до санаториї. Ґр. Комаровский застав єї вже умираючу. При смерти ґрафинї була пів години також Тарновска. Дня 5 марта телеґрафував ґраф до мене: Нинї померла! Я в розпуцї! Дня 27 марта приїхав ґраф до Венеции, щоби тут остаточно осїсти. Дитина мала вже иншу ґувернантку. Замісць давної прийшла Періє, товаришка Тарновскої. Ґр. Комаровский виїхав з Венеции аж тоді, коли їздив до Тарновскої до Киева і Ореля. В послїдних часах діставав він богато телеґрамів і рекомендованих листів. А від кого? Від Тарновскої. Сю справу треби розслїдити, а так само вишукати першу ґувернантку, котру в Дрезднї відправлено, а про котру ґр. Комаровский не любив говорити.

Господарство, промисл і торговля.

— В справі достави жита на засїви для членів товариства „Просьвіта" головний виділ сего товариства виясняє тепер, чому не може всїм, що того хотіли би, доставити жита: Коли рускі посли у Відни виєднали у правительства запомогу на закупно жита на засїви, удав ся др. Кость Левицкий до Є. Ексц. п. Намістника ґр. Потоцкого з просьбою о заряджене виплати державної підмоги. П. Намістник відповів, що державна підмога ще не наспіла, а він на єї рахунок виплатить товариству „Прасьвіта" у Львові 6000 кор. на доставу 15 ваґонів жита для членів „Просьвіти". В той спосіб спав на товариство „Просьвіта" обовязок закупна і достави жита. Обовязку свого приняло ся товариство радо і сповняло єго по своїм силам як найсовістнїйше. Оно війшло в порозуміне з ц. к. товариством господарским, яке взяло на себе доставу, і старало ся скоро перевести замовлене. З огляду на незвичайно велике запотребоване жита, вплинуло до „Просьвіти" в короткім часї дуже много замовлень, а товариство полагоджувало їх скоро і в той спосіб, що хто скорше зголосив ся і прислав завдаток (бо такі були условія), той і діставав жито. Вже в трох перших днях по оголошеню дра Костя Левицкого дістало тов. „Просьвіта" задатків на 15 ваґонів і зарядило їх доставу. На тих 15 ваґонах повинно було наше товариство спинити доставу і не принимати дальших замовлень, бо тільки на таке число дістало підмогу. Та мимо того тов-о з огляду на пекучу потребу селян заризикувало своїми фондами і до 11 вересня с. р. перевело доставу других 15 ваґонів в надії, що наші посли виклопочуть і на них підмогу. І справді на інтервенцию посла дра Евгена Олесницкого обіцяв п. Намістник дати підмогу і на тих других 15 ваґонів, але лиш тому, що они були вислані. На дальшу підмогу не робив ніякої надії. Супротив того було тов. „Просьвіта" приневолене не принимати дальших зголошень і звертати завдатки. З причини не принимання дальших замовлень, стрінув ся головний виділ „Просьвіти" з тяжкими докорами кількох патріотів з провинциї. Головний виділ тов. „Просьвіта" розуміє прикре положене тих наших Вп. патріотів, що занимали ся збиранем замовлень, відчуває їх жаль, що селяни не дістануть сподїваного жита і будуть могли нарікати на завід. Але по повисшім поясненю цілої справи, чей ніхто не буде посуджувати головного виділу о несовістність і легкодушність. Так наші патріоти на провинциї, як і головний виділ „Просьвіти", робили для поратованя селян, що могли. Одні і другі мали добру волю і робили в границях можливого, а головний виділ зробив навіть більше, як се лежало в єго силї. Дальших отже замовлень головний виділ не може принимати, хиба за 10% опустом, який обіцяло дати нашим членам ц. к. Товариство господарске у Львові. Однак в тім случаю за скору доставу жита не бере головний виділ ніякої відвічальности.

Телеґрами.

Відень 19 вересня. Перед загальними авдиенциями зложив нинї в руки Монарха присягу новоіменований президент найвисшого трибуналу касацийного др. Ігнатий Рубер.

Берлин 19 вересня. „Berl. Tagbl." доносить, що саский король Фридрих Август вчера на поли маневрів 24 дивизиї впав з коня і легко зранив ся.

Петербург 19 вересня. Холера ширить ся щораз більше. З Гельсінґфорса доносять о 3, з Омска о 11 случаях занедужаня. В Нижнім Новгороді було 146 случаїв занедужаня а 56 смерти.

Петербург 19 вересня. Начальник міста засудив на грошеву кару по 1000 рублів або на $1\frac{1}{2}$ місяця арешту редакторів: ґазети „Свободная Мисль" Давідзона і „Петербургских Ведомостий" кн. Ухтомского.

Лодзь 19 вересня. В помешканю при ул. Огородовій сконстатував лікар у якогось чоловіка прояви холери.

Лодзь 19 вересня. Фабрика Зільберштайна (котрого робітники убили, бо не хотів їм виплатити платні за час, коли они страйкували) була вчера й онногди в руху; робітники працювали самі без головних управителів. Бюро фабрики було замкнене.

Одеса 19 вересня. Вчера 8 розбишаків, з котрих один держав в руці бомбу, впало до божницї, переповненої молячими ся Жидами і зрабували 500 рублів.

Петербург 19 вересня. „Товаріщ" доносить, що в кругах урядових постановлено не робити перешкоди партиї кадетів в ширеню листи кандидатів на послів до Думи, скоро до їх числа не війдуть репрезентанти крайної лївиці.

Петербург 19 вересня. Як зачувати, оголошене анґльо-росийскої угоди послїдує дня 23. вересня с. р.

Петербург 19 вересня. Ожидають тут приїзду американьского міністра війни.

— Ціна збіжа у Львові дня 13 вересня: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 11.— до 11·20; **жито** 10·50 до 10·70; **овес** 7·— до 7·20; **ячмінь пашний** 7·— до 7·50; **ячмінь броварний** 8·— до 8·50; **ріпак** —·— до —·—; **льнянка** —— до —·—; **горох до варення** 9·50 до 10·—; **вика** 0·— до 0·—; **боби** 0·— до 0·—; **гречка** —— до —·—; **кукурудза стара** —·— до —·—; **хміль за 56 кільо** —·— до —·—; **конюшина червона** 60·— до 70·—; **конюшина біла** 50·— до 60·—; **конюшина шведска** —·— до —·—; **тимотка** —·— до —·—.

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).